

φόνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενῆς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακῆ.

IΣ. τί δ', ὦ ταλαίφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ φάπτουσα προσθείμην πλέον; 40

AN. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.

IΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης ποτ' εἶ;

AN. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῆδε κουφιεῖς χερσί.

IΣ. ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρητον πόλει;

De locutione παρ' οὐδὲν ἄγειν
sive ἠγεῖσθαι monitum iam ad O.
R. 954.

V. 36. φόνον προκείσθαι etc.]
Omissum τούτω. Vide quae ad
Philoct. 137—139 adnotavi. De
locutione δημόλευστον φόνον cfr.
Aesch. Spt. c. Th. 199 λευστήρα
δήμου δ' οὐτι μὴ φύγη μόρον,
ibique Blomf. in glossario. Adde
Trach. 357 ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μό-
ρος. De hoc poenae genere vide
ad O. C. 431.

V. 37. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα]
Sic El. 761 τοιαῦτά σοι ταῦτ'
ἔστιν.

V. 38. εἴτ' ἐσθλῶν κακῆ] I. e.
εἴτ' ἐσθλῶν πεφυκυῖα κακῆ εἶ.
De genetivo vide Krueg. I § 47,
6, 5. De εἴτε — εἴτε ib. § 65, 1, 11.

V. 39. τί δ', ὦ ταλαίφρον etc.]
Musgravius cum poeta pro ver-
bis λύουσ' ἂν ἢ φάπτουσα scri-
psisse λέγουσ' ἂν ἢ πράττουσα
suspiciatus est, etsi coniecit quod
nemo unquam probavit, tamen,
quid fere dici hic a poeta debue-
rit, optime mihi videtur perspe-
xisse. Verum eum ipsum fere sen-
sum, quem ille restitutum ivit, in
vulgata scriptura iam inesse acute
ostendit Boeckhiius. Is enim hoc
primum verissime mihi videtur
monuisse, λύουσα ἢ ἐφάπτουσα
locutionem proverbialem esse, in
qua λύειν fere significet 'inter-
ponendo sese difficultates alicuius
rei solvere', ἐφάπτειν autem 'con-
ficere aliquid', sive 'rei alicuius
agenda socium esse', apte com-
parata locutione proverbiali κάθ-
αμμα λύειν, coll. Eur. Hippol.
671, Zenob. IV 46, Hesychio, Suida

et adscripto Ai. 1317 εἰ μὴ ξυνά-
ψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Si-
militer opposita sibi sunt συνά-
πτειν et λύειν apud Plutarch.
Alcib. c. 14. Adde huius fab. 1112
cum nota. Deinde idem vere sta-
tuit coniungenda verba esse τί
πλέον προσθείμην, valereque
πλέον τι τίθεσθαι aliquid utili-
tatis sibi parare, similiter atque
πλέον ποιῶ, πλέον ἐργάζομαι
et alia dicantur, de quibus vide
Valck. ad Eur. Hipp. 284 et in Diatr.
Eur. c. XIV p. 150. Adde huius
fab. v. 268. Postremo de verbis
ἐν τούτοις vide O. R. 892. Recte
scholiasta: εἰ τάδ' ἐν τούτοις· εἰ
ταῦτα Κρέων ἐκέλευσεν. [Rectius
ei videntur indicare, qui prover-
biali locutioni λύουσα ἢ ἐφά-
πτουσα vim magis universam
tribuunt atque nihil hic nisi con-
trariam agendi rationem effingi pu-
tant, ut omnibus opitulandi ratio-
nibus sese destitutam esse Ismena
dicat.]

V. 42. ποῖ γνώμης ποτ' εἶ]
Cfr. O. C. 170 ποῖ τις φροντίδος
ἔλθῃ;

V. 43. ξὺν τῆδε κουφιεῖς χερσί]
Schaefero χερσί abundanter posi-
tum esse, et ξὺν τῆδε mecum
(coll. Melett. critt. p. 114) signi-
ficare videtur. Hermannus cum
Erfurdio praestare putat ξὺν τῆδε
χερσί coniungere, coll. Eur. Hipp.
661 σὺν πατρὸς μολῶν ποδί.
Tum κουφίζειν νεκρὸν a poetis
eodem sensu dicitur, quo scripto-
res prosaici ἀναιρεῖσθαι νεκρὸν
usurpant.

V. 44. θάπτειν σφ' ἀπόρη-
τον πόλει] Matthiaeus ad Eurip.